

Hamelingo txirularia

Bazen behin Hamelin izeneko herri txiki bat, mendi berde eta kristalezko ibaiz inguratutako haran eder batean kokatua. Hamelingo jendea ezaguna zen bere ostalaritzagatik eta bihotz onagatik, baina arazo handi bat zuten: herria arratoiez beteta zegoen.

Arratoiak nonahi korrika ibiltzen ziren, janaria jaten zuten, arropa urratzen zuten eta zarata egiten zuten gau osoan. Hamelingo jendeak irtenbide mota guztiak probatu zituen, baina ezerk ez zuen funtzionatu. Etsipenak hartu zuen herria, eta jendeak itxaropena galtzen hasi zen.

Egun eguzkitsu batean, pertsonaia arraro bat iritsi zen Hamelinera. Gizon altu eta argala zen, bizar luzekoa. Kapela zorrotza eta txirula alboan zintzilik zeramatzan. Gizon hau Txirularia bezala ezagutzen zen. Herriko plazaren erdira iritsi eta oihu egin zuen: “Hamelingo jende ona, zuen arratoi arazoaren berri izan dut. Betiko uxatu ditzaket, baina trukean, sari justu bat ordaindu behar didazue”.

Herriko jendea, irtenbide baten bila etsita, azkar onartu zuen. “Kendu arratoi hauetatik, eta sari oparoa jasoko duzu”, esan zuten. Txirulariak irribarre egin, txirula hartu eta melodia liluragarri bat jotzen hasi zen.

Musika airean zehar isurtzen zen bitartean, mirari bat gertatzen hasi zen. Arratoiak, musikak erakarrita, ezkutalekuetatik ateratzen hasi ziren eta Txirulari jarraitzen. Herrian zehar ibili zen, txirula jotzen, eta arratoiek liluratuta jarraitzen zioten.

Txirulariak arratoiak gertuko ibaira eraman zituen, eta han, uretan sartu ondoren, arrastorik utzi gabe desagertu ziren. Hamelingo herria poz eta ospakizunez bete zen. Arratoiak desagertu ziren!

Baina Txirulariak saria erreklamatzera itzuli zenean, herritarrek iritziz aldatu zuten. “Orain arratoiak joan direnez, zergatik ordaindu behar dizugu?”, galdetu zuten. Txirulariak, traizioagatik etsita eta haserre, ohartarazi zuen: “Bidezkoa dena ordaintzen ez badidazu, maite duzun beste zerbait hartu beharko dut”.

Gau hartan, herria lo zegoen bitartean, txirularia melodia berri bat jo zuen, leun eta magikoa. Magiaz bezala, herriko neska-mutil guztiak esnatu eta, hitzik esan gabe, jarraitzen hasi zitzaizkion. Txirularia herritik kanpora eraman zituen, mendi misteriotsu baterantz.

Helduak esnatu zirenean, izututa konturatu ziren haur guztiak desagertu zirela. Herritik ihesi joan ziren, nonahi bilatuz, baina haurrak ez ziren inon aurkitu.

Bitartean, haurrek txirularia jarraitu zuten baso sorgindu eta lore-zelaietan zehar, mendi magiko batera iritsi arte. Han, mirari-mundu bat aurkitu zuten: animalia hiztunak, zuhaitzak abesten eta loreak dantzan. Txirularia gauza asko irakatsi zizkien: natura errespetatzea, adiskidetasuna baloratzen eta, batez ere, promesak betetzearen garrantzia.

Haurrek abentura izugarriak bizi izan zituzten mundu magiko honetan, baina baita beren familiak faltan botatzen ere. Txirularia,

haien begietako tristura ikusita, itzultzeko garaia zela erabaki zuen.

Bitartean, Hamelingo biztanleek, damuz eta tristuraz beteta, zuten guztia biltzea erabaki zuten txirulariari saria ordaintzeko. Mendira joan ziren, eta han txirularia eta haurrak aurkitu zituzten.

Malkoak begietan zituztela, barkamena eskatu zioten txirulariari eta agindutako saria eman zioten. Txirularia barkamena onartu eta haurrak gurasoei itzuli zizkien. Egun hartatik aurrera, Hamelin promesak beti betetzen ziren leku bihurtu zen.

Txirularia Hamelindik alde egin zuen, baina bere kondaira eta bere irakaspenak betiko geratu ziren biztanleen bihotzetan. Hamelin, promesak ez ziren berriro hautsi, eta txirulariaren musikak oihartzun egin zuen haien oroimenean, hitz baten garrantzia eta adiskidetasunaren balioa gogoraraziz.